

A Nagy Októberi Szocialista Forradalom 40. évfordulójára

40 esztendővel ezelőtt a Lenin vezette Bolsevik Párt új, eddig nem járt utat tört az emberiség történetében. A társadalom fejlődésének törvényszerűségeit feltáró marxista tanításra támaszkodva, hallatlan merészséggel és forradalmi elszántsággal harcba vezették az orosz proletáriátust és szegényparasztságot, megteremtették a proletáriátus diktatúráját, az állam új, eddig nem ismert típusát és hozzáfogtak ahhoz, hogy a tudományos szocializmus tanításait elméletből valósággá változtassák. Ezzel új szakaszt nyitottak nem csupán a kommunista mozgalomban, hanem az egész emberiség történetében is. A munka hihetetlenül nehéz volt. Minden lépést gondosan mérlegelve kellett megtenni, az építés közben nem volt meg a lehetőség arra, hogy mások sikeres tapasztalatait példaként használják fel és nehéz volt számukra egyes hibák és balsikerek kikerülése. Mégis 40 év után visszatekintve a megtett útra, a tények milliói tanúskodnak amellett, hogy a gyakorlat igazolta az elméletet.

Megváltozott a régi, elmaradt cári Oroszország arculata. Ha az ipari termelés 1913-as színvonalát 100-nak vesszük, akkor a megfelelő indexszám 1956-ban 3021 volt. Az ipari munka termelékenysége 1956-ban az 1913-nak kb. kilencszeresére emelkedett. A mezőgazdaságban pedig kitűzhatték azt a célt, hogy már a legközelebbi években elérjék és túlszárnyalják az egy főre eső tej-, hús-, vajtermelésben az Egyesült Államokat. A gazdasági fejlődéssel együttjárt az életszínvonal emelkedése, s a szovjet ember arculatának megváltozása. Mélységes humanizmus, a szocialista építés pátosza, tettekben megnyilvánuló hazafiság, vérévé vált internacionalizmus, az emberi értékek szinte áhítatos megbecsülése — ilyen emberi magatartás kialakulását tette lehetővé az a társadalmi rend, amely megszabadította az embereket a kizsákmányolástól.

Megváltozott a világ arculata is. A Szovjetunió léte gyökerében ingatta meg az imperializmus uralmát, határtalan reményeket öntött a forradalmi munkásmozgalomba és az elnyomott népek szabadságmozgalmába. Magabiztosságot és bátorságot adott nekik. Ma már nem szabad préda néhány imperialista állam számára a gyarmati milliók sorsa. Ma már nem maroknyi monopolista dönt a háború és béke kérdésében. 40 évvel a nagy proletár forradalom győzelme után a háború már nem végzetszerűen elkerülhetetlen.

1917. októbere óta a magyar dolgozók sorsának, életének alakulása is elválaszthatatlanul összekapcsolódik a lenini eszmék megvalósításával. „Sokan úgy gondolják — mondják az Irányelvek —, hogy az orosz forradalom hatása Magyarország népére és az ország fejlődésére csak a II. világháború utolsó szakaszában kezdődött. Ez azonban tévedés. A magyar nép felszabadítása akkor kezdődött, amikor az októberi forradalom eszméi, Lenin taní-

tásai, az Orosz Bolsevik Párt példája, hatni kezdtek a magyar munkásmozgalomban és hosszú, keserves harcok közepette megalakult a Magyar Kommunista Párt." A magyar munkásmozgalom történetének utolsó 40 éve és a felszabadulásunk óta eltelt időszak szemléletően mutatja, hogy munkánk akkor volt eredményes, amikor ingadozás nélkül jártunk a lenini úton. A szocializmus építése közben akkor követtünk el súlyosabb hibákat, amikor az elvi következetesség mellett megfélekedtünk a konkrét helyzet konkrét elemzéséről, amikor a Szovjetunió tapasztalatait kritika nélkül másoltuk, amikor pártunk vezetői saját óhajaikat, saját eszmei politikai álláspontjukat objektív valóságnak minősítették, amikor saját türelmetlenségüket elméleti érvként hozták fel. Ilyen módon még az elkövetett hibák is a lenini elvek mellett tanúskodnak.

Az SZKP XX. kongresszusa határozott harcot indított a lenini vezetési stílus, a lenini módszerek helyreállításáért, a személyi kultusz következményeinek megszüntetéséért. A burzsoázia és a nyugati szociáldemokrata pártok elérkezettnek látták az időt arra, hogy ezt a harcot felhasználva, zavart és szakadást idézzenek elő a kommunisták soraiban. Az amerikai külügyminiszter úgy nyilatkozott, hogy jelenleg úgy látszik, a kommunista világ jellegének megváltoztatása a lehetőség határán belül mozog. Más alkalommal az imperialisták által követendő „élet és cselekedet filozófia” követelményeként hangoztatta, hogy a „szabad országoknak” erkölcsi nyomást kell gyakorolniuk, amely előmozdítja a szovjet-kínai rendszer aláadását. Ebben a harcban a kommunista pártokon belül is akadtak szövetségeseik a revizionisták személyében. A magyarországi revizionisták, Nagy Imre és társai szinte kisorszították maguknak a XX. kongresszus következetes képviselőinek jogát, gyakran hivatkoztak Leninre, s közben elméletileg és gyakorlatilag is éppen a lenini tanítások lényegét támadták, dezorganizálták a kommunista pártot, egyetértettek a proletárdiktatúra liberalizálásának imperialista követelésével, tagadták az osztályharcot és a proletárinternacionalizmussal szembe szögeztek a nacionalista szűklátókörűséget. Revizionista nézeteikből logikusan következett 1956 novemberében, hogy likvidálták a pártot, lényegében felszámolták a proletárdiktatúrát és a szovjet csapatok elleni harcra szólították fel az ország lakosságát, bizonyítva azt a tételt, hogy a revizionizmus egyenes úton vezet az osztályáruláshoz.

A magyarországi októberi ellenforradalom keserves leckéül szolgált nemcsak a kommunistáknak, hanem az egész magyar népnek is arra, hogy a lenini tanítások, továbbá a Szovjetunió sikereire vonatkozó tapasztalatok egy része alapvető jellegű és általános jelentőségű az emberi történelem jelenlegi szakaszán, és hogy a revizionisták éppen erről az útról akarják letéríteni a munkásosztályt és a kommunista pártokat.

A magyarországi ellenforradalom előkészítését és kirobbantásának okait tanulmányozva, ismét csak azt a tapasztalatot kellett leszűrni a kommunista pártoknak, hogy a lenini tanítások ereje egy árnyalatnyit sem gyengült.

Egész népünk saját keserves tapasztalatai alapján győződhetett meg arról, hogy marxista—leninista párt nélkül sem a hatalmat meghódítani, sem pedig azt megtartani nem lehet. A magunk bőrén tapasztalhattuk, hogy ha a pártban nem érvényesülnek a lenini elvek, ha a pártnak nincsen szoros kapcsolata a dolgozó tömegekkel, ha a különböző elhajlások ellen nem folyik elszánt és magas színvonalú ideológiai munka, ha a népi demokrácia vezető pártjában hiányzik az eszmei, politikai és cselekvési egység, akkor megvan a reakciós osztályoknak a reményük arra, hogy eredményesen indíthatnak támadást a néphatalom ellen. Ezt bizonyította negatív oldalról az októberi

ellenforradalom, de ezt bizonyítja pozitív értelemben a Magyar Szocialista Munkáspárt eddigi útja is. A lenini pártvezetési elvek érvényesítése teszi jelenleg pártunkat kisebb létszámával is erősebbé, mint amilyen az MDP volt.

Ugyancsak saját keserves tapasztalatai tanították meg dolgozó népünket a marxizmus—leninizmus alapvető kérdésére, a proletár hatalom fontosságára. A történelem a maga kérlelhetetlen erejével tanított meg bennünket arra, hogy a hatalom birtokában nincsen olyan hiba, amit ki ne tudnánk javítani, proletárdiktatúra nélkül azonban már nem a hibák kijavításáról tárgyal a hatalmát visszanyert osztályellenség, hanem magyarországi viszonyok között meg nem áll a fasizmus visszaállításáig. Az ellenforradalom könyörtelen leckét adott mindazoknak, akik azt képelték, hogy az úgynevezett „tisza demokrácia” bajnokai nem a legvéresebb ellenforradalmi terror szándékát rejtették demagógiájuk mögé. Az ellenforradalom leverése óta eltelt időszak eredményei arról győzhetnek meg ellenséget és barátot egyaránt, hogy az MSZMP a proletárdiktatúra alkalmazásában is következetesen halad a lenini úton, ingadozás nélkül érvényesíti politikájában a proletárdiktatúra mindkét oldalát: könyörtelenül elnyomjuk az ellenforradalmárokat, hiába követnek el mindent védelmük érdekében nyugati szövetségeik, ugyanakkor mindent megteszünk abból a célból, hogy a tömegek megnyerésével is egyre szilárdítsuk a nép hatalmát. A szocialista demokrácia kiszélesítése, a dolgozók egyre szélesedő körű bevonása az állami és gazdasági kérdések megoldásába, a gazdaságpolitikai intézkedések mind egy jól átgondolt rendszer egy-egy láncszemét alkotják, amelyek együttes eredménye a magyar népi demokrácia fokozatos erősödése, a proletárdiktatúra rendszerében rejlő, a burzsoá demokráciánál ezerszeresen mélyebb demokratikus tartalom kibontakozása.

Az ellenforradalom ideológiai előkészítésében igen nagy szerepe volt a „nemzeti kommunizmus”-nak, amely az imperialisták kétszakaszos taktikájában a proletárnemzetköziség legyőzhetetlen erejét volt hivatva aláírni. Itt is a cáfolhatatlan tények sora igazolta azt, amit Lenin nem szűnt meg következetesen, újra meg újra hangsúlyozni, ti. hogy a munkásosztály ereje a nemzetközi összefogásban rejlik. A nemzetköziségen Lenin mindig a tényleges, tettekben megnyilatkozó segítséget értette és élesen elítélte azokat, akik csak szavakra és nyilatkozatokra szorítkoztak. 1956. őszén újra tapasztalhatta népünk, hogy barátaink barátaink maradnak jóban és rosszban egyaránt és hogy a szocialista országok támogatására úgy építhetünk, mint a kősziklára. A leninizmus ezen a téren is győzött és napjainkban a szocialista országok egysége, összeforrottsága erősebb mint bármikor.

Most, amikor egy évvel az ellenforradalom leverése után konszolidált országban, jövőjében egyre jobban bizakodó nép ünnepli a Nagy Októberi Szocialista Forradalom győzelmének 40. évfordulóját, bizakodásunk, erónk egyik fő összetevője az a tudat, hogy az MSZMP politikájában maradéktalanul érvényesülnek a történelem annyi viharában kipróbált, a gyakorlat által igazolt lenini tanítások.

Porga Lajos alezredes